

Carta do Prelado (xaneiro de 2015)

"Xesús, María e Xosé, que estea sempre cos Tres", di o Prelado, con palabras de san Xosemaría, na súa carta de xaneiro, na que fai especial referencia ao Ano mariano pola familia apenas iniciado.

07-01-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Estamos en Nadal e engado co noso Pai: ***os diversos feitos e***

circunstancias que rodearon o nacemento do Fillo de Deus acoden ao noso recordo, e a mirada detense na gruta de Belén, no fogar de Nazaret. María, Xosé, Xesús Neno, ocupan dun modo moi especial o centro do noso corazón. Que nos di, que nos ensina a vida á vez sinxela e admirable desa Sacra Familia?[1].

Estas palabras axúdannos a situarnos no clima propio dunhas festas tan santas. Detémonos a contemplar unha e outra vez, sen cansarnos, o nacemento do Señor. Quereríamos profundar máis e máis neste marabilloso misterio, pero quedamos sempre curtos: o amor de Deus pola humanidade, por cada unha e cada un de nós, é realmente inabarcable. Por iso, a nosa actitude é de agradecemento constante ao Señor: abaisouxe ao nivel da nosa pobre humanidade, para librarnos das nosas miserias e elevarnos á

condición de fillos de Deus. Na véspera do Nadal, liamos na oración recada da Misa: *apresúrate, Señor Jesús, e non tardes, para que a túa vinda console e fortaleza aos que o esperan todo do teu amor*[2]. E nada máis lóxico que sintamos que nos responde, a cada un, como Ananías a Pablo: *quid moráris?*[3], que esperas? Pidamos á Virxe e a san José que teñamos a urxencia permanente de estar con Cristo, de buscarlle.

Hoxe, 1 de xaneiro, celebramos a solemnidade da Nai de Deus, que o Señor nos deu como Nai nosa. Ela é o camiño elixido por Deus Pai para que o seu Fillo unixénito fixése home, por obra do Espírito Santo. A María diríxese tamén a nosa gratitude. Dámoslle grazas porque coa súa resposta no momento da Anunciación, e coa súa presenza forte e silenciosa ao pé da Cruz, abriunos a senda da filiación divina. Con palabras de san Josemaría

manifestámoslle: *Oh Nai, Nai!: con esa palabra túa ?"fiat"?*
fixéchesnos irmáns de Deus e herdeiros da súa gloria. -Bendita sexas![4].

Convoquei un ano mariano no Opus Dei, para rezar con toda a Igrexa pola próxima Asemblea ordinaria do Sínodo dos Bispos, que tratará sobre a vocación e a misión da familia na Igrexa e no mundo. Desexamos, e así o rogamos fervientemente a Deus, por intercesión da Virxe, que en todas partes se redescubra o valor insubstituíble desta célula fundamental da sociedade. Se os fogares cristiáns recoñecen e aceptan o designio de Deus sobre eles, poderanse remediar os males que afectan os pobos e ás nacións.

San Xoán Paulo II, nas primeiras semanas do seu pontificado, recibindo a un grupo de matrimonios que participaban en cursos de

orientación familiar, díxolles: «O futuro da Igrexa e da humanidade nace e crece na familia» [5]. Logo repetiría os mesmos termos, dunha maneira ou outra, en incontables ocasións durante o seu longo e fecundo pontificado. Na exhortación apostólica *Familiaris consortio*, froito do Sínodo dos Bispos de 1980, escribiu: «No designio de Deus Creador e Redentor a familia descobre non só a súa "identidade", o que "é", senón tamén a súa "misión", o que pode e debe "facer". O labor que, por vocación de Deus, está chamada a desempeñar na historia, brota da súa mesmo ser e representa o seu desenvolvemento dinámico e existencial»[6]. E concluía cunha chamada apremiante, que segue resoando agora con maior forza: «Familia, "se" o que "es"!»[7].

Todo momento é bo para elevar esta petición ao Ceo, e con máis motivo nas festas de Nadal, que arrojan

unha luz diáfana sobre o plan divino para o xénero humano. Os anxos anunciaron aos pastores *unha gran alegría, que o será para todo o pobo: hoxe naceuvos, na cidade de David, o Salvador, que é o Cristo, o Señor*[8]. A humanidade enteira preséntase como destinataria desta boa nova. San Lucas relátao escuetamente: *viñeron presurosos e atoparon a María e a José e ao Neno reclinado no pesebre*[9]. Ao principio, Deus creou ao home e á muller con igual dignidade, establecendo a primeira familia humana, e deulles o mandato de dominar o universo material e poboar a terra[10]. Aquí fundaméntase a raíz da institución familiar. Pero o acontecemento de Belén vai moito máis alá: Divos mesmo, no seu condescendencia infinita, encarnouse no seo dunha familia, mostrando así a súa vontade para o desenvolvemento ordenado da humanidade. A familia de Belén

aparece como modelo de todos os fogares da terra.

Na primeira das catequese sobre este tema, o Papa Francisco comenta que **a encarnación do Fillo de Deus abre un novo inicio na historia universal do home e da muller. E este inicio sucede no seo dunha familia, en Nazaret. Xesús naceu nunha familia. El podía vir espectacularmente, como un guerreiro ou un emperador... Non, non. Vén como un fillo de familia, nunha familia. Por iso é importante mirar no pesebre esta escena tan bela**[\[11\]](#).

O nacemento de Jesús significa, como refire a Escritura, a inauguración da plenitude dos tempos (cfr. Gal4, 4), o momento escollido por Deus para manifestar de maneira total o seu amor aos homes, entregándonos ao seu propio Fillo. Esa vontade

divina cúmprese no medio das circunstancias máis normais e ordinarias: unha muller que dá a luz, unha familia, unha casa. A Omnipotencia divina, o esplendor de Deus, pasan a través do humano, únense ao humano. Desde entón os cristiáns sabemos que, coa graza do Señor, podemos e debemos santificar todas as realidades limpas da nosa vida. Non hai situación terrea, por pequena e corrente que pareza, que non poida ser ocasión dun encontro con Cristo e etapa do noso camiñar cara ao Reino dos ceos[12].

A unión conxugal foi establecida por Deus desde o momento da creación do home e da muller, pero, por desgraza, descóidase agora en tantos lugares. A familia está tan maltratada! Quérense presentar como normais situacións que constitúen un ataque durísimo ao

designio creador e salvador de Deus. En moitos lugares e ambientes -non soamente por parte do pobo, senón das mesmas autoridades públicas, mediante leis e decisións de goberno-, debilítase a institución familiar ou mesmo se tenta convertela en algo moi distinto. Non se decatan -o demo é moi hábil para cegar as intelixencias- de que, baleirando o concepto de familia, cáusase un dano inmenso á sociedade civil.

O domingo pasado habemos celebrado a festa da Sacra Familia. Ese día, como todos os anos, renovamos a consagración dos nosos pais, irmás e irmáns, á Sacra Familia de Nazaret, como o noso Fundador estableceu para esa data; e convidamos aos nosos parentes e amigos, e a cantas persoas participan no labor apostólica da Prelatura, a unirse a nós nese acto. Como sempre, pedimos por todos os fogares

cristiáns da terra, para que sexan e vivan conforme ao divino modelo que se nos mostrou en Belén e en Nazaret.

Neste ano mariano, recemos especialmente por esta intención. Quizá podemos utilizar algunha jaculatoria que nos axude a tela presente. O noso Pai rezaba a miúdo: ***Xesús, María e Xosé, que estea sempre co Tres.*** Nós insistiremos en que todas as familias da terra estean sempre ben acubilladas pola Sacra Familia de Nazaret.

Á vez que elevamos ao Ceo esta oración, incluamos tamén aos gobernantes e a quen dirixen as institucións internacionais, aos que incumbe a responsabilidade de velar pola integridade desta célula fundamental da sociedade.

Dirixámonos a Deus para que se asegure a unidade e indisolubilidade do matrimonio e a súa apertura á

vida, o dereito dos pais a educar aos seus fillos conforme ás súas crenzas, de modo que as leis civís non só non dificulten o desenvolvemento armónico da familia, senón que faciliten o cumprimento dos obxectivos que Deus estableceu ao creala.

Precísase un decidido esforzo na nova evangelización da sociedade, comezando por cada fogar. **Cada familia cristiá -como fixeron María e Xosé- pode primeiro de nada acoller a Jesús, escoitalo, falar con El, custodialo, protexelo, crecer con El; e así mellorar o mundo**[13].

Hai que cultivar na propia casa as virtudes que a liturxia nos lembra nunha das lecturas da festa da Sacra Familia. *Por tanto, como elixidos de Deus, santos e amados, revestídevos de entrañas de misericordia, de bondade, de humildade, de mansedumbre, de paciencia. Soportádevos mutuamente e*

perdoádevos cando algún teña queixa contra outro; como o Señor perdoouvos, facédeo así tamén vós. Sobre todo, revestídevos coa caridade, que é o vínculo da perfección. E que a paz de Cristo aprópiese dos vosos corazóns[14].

Estas recomendacións comprometen a todos os membros: pais, fillos, irmáns e demais parentes. E aínda que o termo "familia" emprégase máis especificamente para designar o ambiente onde unha persoa nace e crece, tamén nos consta que a Igrexa é a familia de Deus na terra; e é tamén familia esta porción viva da Igrexa que é o Opus Dei. San Xosemaría recalcaba que á Obra pode pertencer, dun modo ou outro, unha inmensa variedade de xentes, cos seus modos de ser e as súas características personalísimas. ***Non o digo por dicir*** -comentaba nunha ocasión- ***cando falo de que a Obra é unha familia divina e humana, na***

que sucede, como nas familias naturais ás que bendixo o Señor con abundancia, que teñen moitos fillos: e hai uns irmáns máis altos, outros máis baixos, uns máis morenos, outros máis louros (...). E ademais están ao noso lado eses parentes aos que queremos tanto: os Cooperadores (...); e logo, tantos amigos e tantos colegas que dalgunha maneira participan da nosa familia[15].

Todos temos que esforzarnos por facer amable a convivencia ás persoas que connosco conviven, ou que temos preto por un ou outro motivo. **Fagamos espazo no noso corazón e nas nosas xornadas ao Señor. Así fixeron tamén María e Xosé, e non foi fácil: cantas dificultades tiveron que superar! Non era unha familia de mentira, non era unha familia irreal. A familia de Nazaret comprométenos a redescubrir a vocación e a**

misión da familia, de toda familia[16].

Supliquemos ao Señor, por intercesión da Virxe e de san Xosé, que nos Centros da Obra, nas casas dos demais fieis e cooperadores da Prelatura, dos nosos amigos e parentes, e en todos os fogares cristiáns, reflíctase o exemplo da Sacra Familia. Contemplar a Xesús, María e Xosé tennos que impulsar a estar pendentes dos demais, como o fixeron eles. Temos que rezar a diario e ocuparnos das súas necesidades espirituais e materiais, do seu descanso, da orde e decoro material da casa, que ha de ser un espello do fogar de Nazaret. Non consideremos xamais estes deberes como un peso, senón como estupendas ocasións de servir.

No seo a familia de Nazaret, Xesucristo foi testemuña de tantos detalles de delicadeza, de tantas

manifestacións de agarimo. Cando comezou a vida pública, coñecíanlle polas súas orixes familiares: *Non é este o fillo do artesán? Non se chama a súa nai María?*[17]. Que bo sería que, ao observar o noso comportamento de fieis seguidores de Cristo, as xentes puidesen afirmar: nótase que esta persoa imita o exemplo de Xesús, porque custodia o ambiente do seu fogar, porque o leva consigo a todas partes, porque trata de que os demais participen desa alegría e desa paz.

O próximo día 9 é o aniversario do nacemento de san Xosemaría. En Barbastro e en Logroño, o noso Fundador aprendeu tantos detalles propios da unidade familiar, que logo nos transmitiu a nós. Aos seus pais vai tamén o noso recoñecemento, por ser dóciles instrumentos de Deus para a formación humana e sobrenatural de san Xosemaría.

Unámonos ás intencións do Papa, rezando tamén polos relixiosos, as relixiosas e as almas consagradas, neste ano que lles dedica a Igrexa. E recorramos con gran confianza á Santísima Virxe nesta pregaría.

Con outras palabras do noso Fundador, pidamos que nas familias continúese sempre o espírito dos primeiros tempos do cristianismo: ***pequenas comunidades cristiás, que foron como centros de irradiación da mensaxe evangélico. Fogares iguais aos outros fogares daqueles tempos, pero animados dun espírito novo, que contaxiaba a quen os coñecían e tratábanos. Iso foron os primeiros cristiáns, e iso habemos de ser os cristiáns de hoxe: sembradores de paz e de alegría, da paz e da alegría que Xesús tróuxonos***[18].

Fai poucos días, pasei por Pamplona e visitei ás enfermas e aos enfermos. Reuníme tamén, no polideportivo da Universidade, cun dous mil cincocentas persoas. Lembrei a mirada de san Xosemaría ao Señor, chea de agradecemento. E pasábame pola alma, pola mente, que, en calquera lugar onde nos atopemos, achámonos *en nosa propia casa*, ben unidos para servir a Deus e a todas as almas.

Con todo agarimo, bendívos e pídevos que persistades na vosa oración polas miñas intencións.

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xaneiro de 2015.

[1] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 22.

[2] Misal Romano, 24 de decembro, *Colecta*.

[3] *Hch* 22, 16.

[4] San Josemaría, *Camiño*, n. 512.

[5] San Xoán Paulo II, Discurso nunha audiencia privada, 30-X-1978.

[6] San Xoán Paulo II. Exhort. apost. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 17.

[7] *Ibid.*

[8] *Lc* 2, 11.

[9] *Lc* 2, 16.

[10] Cfr. *Gn* 1, 26-28.

[11] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-XII-2014.

[12] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 22.

[13] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-XII-2014.

[14] *Col* 3, 12-15.

[15] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 5-III-1963.

[16] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-XII-2014.

[17] *Mt* 13, 55.

[18] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 30.